

Sygn. akt V U 593/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Radosław Buko**

Protokolant: st.sekr.sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 roku w Słupsku

odwołania I. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 lutego 2013 roku znak (...)

w sprawie **I. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o emeryturę pomostową

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej I. D. prawo do emerytury pomostowej na podstawie art.4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U nr 237 poz. 1556) od dnia 9 maja 2013 roku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego

UZASADNIENIE

Ubezpieczona I. D. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 25.02.2013 roku, znak (...), odmawiającej jej prawa do emerytury pomostowej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania jej prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że otrzymała z zakładu pracy zaświadczenie potwierdzające jej pracę w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Nadto podniósł, że ubezpieczona udokumentowała łączne zatrudnienie w wymiarze 34 lata 5 miesięcy i 12 dni, w tym 4 lata i 22 dni w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 16.08.1989 r. do dnia 31.12.2008 r. z tytułu zatrudnienia w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S., ponieważ stanowisko pracy wymienione w przedłożonym przez ubezpieczoną świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie jest wymienione w wykazie A Dziale XII Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona I. D. urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 22.03.2012 roku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie emerytury pomostowej.

dowód: wniosek o emeryturę pomostową – k. 1 – 2 akt ZUS

Z dniem 08.05.2013 roku ubezpieczona I. D. rozwiązała stosunek pracy z Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładem Opieki Zdrowotnej w S..

dowód: świadectwo pracy z dnia 08.05.2013 roku – k. 23 – 24, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k 25 – 26 akt sprawy

Ubezpieczony posiada niekwestionowany przez organ rentowy staż ubezpieczeniowy wynoszący 34 lata 5 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 4 lata i 22 dni stażu pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia – k. 30 akt ZUS

Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonej okresu od dnia 16.08.1989 r. do dnia 31.12.2008 r. z tytułu zatrudnienia w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S., ponieważ stanowisko pracy wymienione w przedłożonym przez ubezpieczoną świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie jest wymienione w wykazie A Dziale XII Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej.

bezsporne

W okresie od 16.08.1989 r. do 31.12.2008 r. ubezpieczona I. D. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S. w Oddziale Dziennym (...) na stanowisku asystenta-specjalisty terapii uzależnień. Praca jej polegała na bezpośrednim kontakcie z pacjentem. Leczenie polega na rozmowie bezpośrednio z pacjentem. Pobyt pacjenta w oddziale dziennym jest traktowany przez NFZ jako pobyt w szpitalu. Ubezpieczona nie korzystała z urlopów bezpłatnych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 08.05.2013 roku – k. 23 i 25-26 akt sprawy, wyjaśnienia ubezpieczonej- k. 27-27 v. w zw. z k. 29 akt sprawy (00:02:32 – 00:18:40), zeznania świadka B. K. – k. 27 v. w zw. z k. 29 akt sprawy (00:24:01 – 00:34:35), zeznania świadka J. S. – k. 27v. – 28 w zw. z k. 29 akt sprawy (00:34:36 – 00:42:22, akta osobowe ubezpieczonej)

Decyzją z dnia 25.02.2013 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił I. D. prawa do emerytury pomostowej, albowiem ubezpieczona nie udowodniła 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz nie rozwiązała stosunku pracy.

dowód: decyzja ZUS - k. 31 akt ZUS

Ubezpieczona posiada ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Łączny okres tej pracy przed dniem 1.01.1999r. i po dniu 31.12.2008r., po doliczeniu okresu uznanego przez organ rentowy w wymiarze 4 lata i 22 dni, wynosi 23 lata 2 miesiące i 25 dni.

dowód: świadectwo pracy z dnia 08.05.2013 roku – k. 23 i 25-26 akt sprawy, wyjaśnienia ubezpieczonej- k. 27-27 v. w zw. z k. 29 akt sprawy (00:02:32 – 00:18:40), zeznania świadka B. K. – k. 27 v. w zw. z k. 29 akt sprawy (00:24:01 – 00:34:35), zeznania świadka J. S. – k. 27v. – 28 w zw. z k. 29 akt sprawy (00:34:36 – 00:42:22, akta osobowe ubezpieczonej)

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej I. D. zasługuje na uwzględnienie.

Organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do emerytury pomostowej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.
- ma okres pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat
- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i 60 dla mężczyzn
- ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn
- przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS
- po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3
- nastąpiło z nim rozwiązanie umowy o pracę.

Prawo do emerytury pomostowej powstaje na mocy art. 15 ust.1 cytowanej ustawy z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż ubezpieczona I. D. w dniu złożenia wniosku legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym przewyższającym wymagane 20 lat. Posiada ogólny okres zatrudnienia w wysokości 34 lat 5 miesięcy i 12 dni. Stosunek pracy rozwiązała przed wydaniem wyroku tj. z dniem 08.05.2013 r. Ukończyła 55 lat.

W sprawie konieczne było poczynienie ustaleń dotyczących rodzaju czynności wykonywanych przez ubezpieczoną w toku spornego okresu zatrudnienia, sposobu ich wykonywania i wymiaru czasu pracy.

Celem przepisów ustawy o emeryturach pomostowych było ograniczenie i zrationalizowanie dopuszczalności przyznania "wcześniejszego" prawa do długoterminowych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, w tym przyznanie prawa do emerytury pomostowej wyłącznie z tytułów prac związanych z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywanych w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwościom w stopniu utrudniającym ich prace na dotychczasowych stanowisku, a wykaz prac wykonywanych w takich szczególnych warunkach określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 4 tej ustawy) tj. prac o szczególnym charakterze, którymi są prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu i życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Tak ustawowo określono przesłanki i uwarunkowania tytułów nabycia prawa do emerytury pomostowej, a nie przepisy nieobowiązujących "uposażeniowych" aktów prawnych lub sporne świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie § 22 ust 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237 poz.1312) środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Z kolei ust 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia.

Zważyć przy tym należy, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno – rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

Według art. 473 § 1 kpc w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron.

Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 kpc, sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 r. I UK 111/07).

W ocenie Sądu jest oczywiste, iż brzmienie zajmowanego stanowiska, jakie widnieje w dokumentach prowadzonych i wystawionych przez pracodawcę nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w sprawie. Decyduje rodzaj wykonywanej pracy, co nadto wynika z powołanych wyżej przepisów prawa, w szczególności art. 32 ust. 2 który stanowi, iż dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracą w warunkach szczególnych.

Ponadto należy dodać, iż w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Decydujące znaczenie w tej kwestii ma ustalenie czy wykonywane przez ubezpieczoną obowiązki odpowiadają zakresowi prac związanych z bezpośrednim kontaktem z pacjentami w okresie zatrudnienia od 16.08.1989 r. do 31.12.2008 r. w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S. w Oddziale Dziennym (...) na stanowisku asystenta-specjalisty terapii uzależnień, to jest prac zidentyfikowanych w

wykazie A dziale XII pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.)-prace w służbie zdrowia i opiece społecznej na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami.

Pracodawca wystawił ubezpieczonej świadectwo pracy w warunkach szczególnych za sporny okres zatrudnienia. Nadto Sąd bardzo starannie analizował dane wynikające z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonej oraz zeznania świadków pracujących razem z ubezpieczoną na oddziale tj. świadka B. K. oraz J. S..

Fakt pracy w warunkach szczególnych w bezpośrednim kontakcie z pacjentem na oddziale psychiatrycznym został potwierdzony przez zeznających w sprawie świadków.

Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne albowiem były one stanowcze, logiczne, zgodne i wzajemnie się uzupełniały. Odnosi się to zarówno do rodzaju i okresu zajmowanego przez ubezpieczoną stanowiska, jak i rodzaju wykonywanych czynności. Świadczyli oni osobami, które miały bezpośredni kontakt z ubezpieczoną w trakcie świadczenia przez nią pracy w przedmiotowym zakładzie pracy, zorientowane zatem były w materii będącej przedmiotem ich zeznań.

W ocenie Sądu zeznania świadków i świadectwa pracy oraz akta osobowe ubezpieczonej w pełni potwierdzają sporny okres zatrudnienia I. D. w warunkach szczególnych. Zeznania świadków są stanowcze i nie zostały przez organ rentowy w jakikolwiek sposób zakwestionowane.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że ubezpieczona w spornym okresie wykonywała pracę w warunkach szczególnych w bezpośrednim kontakcie z pacjentem na oddziale psychiatrycznym.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż praca ubezpieczonej w spornym okresie zatrudnienia była pracą w warunkach szczególnych i przekraczała wymagane 15 lat.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że ubezpieczona spełnia wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

W tym miejscu jedynie nadmienić należy, że organ rentowy prawidłowo twierdzi, że stanowiska asystenta – specjalisty terapii uzależnień, które ubezpieczona zajmowała nie jest wymienione w wykazie A Dziale XII Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej.

Zgodnie jednak z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22.04.2011 r., w sprawie I UK 351/10, wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Taki wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach - w szczególności, jeśli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Nadto w wyroku z dnia 19.03.2012 r., w sprawie II UK 166/11, Sąd Najwyższy wyjaśnił również, że przepisy resortowe nie mają charakteru powszechnego i nie mogą kształtować praw podmiotowych.

Odnosnie waloru prawnego wykazów stanowisk ustalanych na podstawie delegacji zawartej w § 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43) wypowiedział się wprost Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2004 roku, sygn. akt II UK 79/04, opublikowanym w OSNP 2005/14 poz. 214 w którego uzasadnieniu wskazał, że regulacja wydana na podstawie przedmiotowego przepisu nie jest prawem materialnym mogącym być podstawą skargi kasacyjnej. Wynika to stąd, że nie mieści się ona w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa wymienionych w art. 87 Konstytucji, do których zalicza się Konstytucję, ustawy,

ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Unormowanie to zostało bowiem zawarte w zarządzeniu ministra, tj. szczególnym źródle prawa o charakterze wewnętrznym, które zgodnie z art. 93 ust. 2 Konstytucji, może być adresowane wyłącznie do podmiotów podległych organowi, który je wydał. Akty tego rodzaju nie mogą kształtować sytuacji prawnej podmiotu spoza układu organizacyjnego podległego organowi wydającemu dany akt, ani stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2003 r. i tam cyt. orzeczenia; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 lipca 2000 r. I SA 415/2000; wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2004 r. II UK 337/2003 OSNP 2004/22 poz. 392).

W okolicznościach niniejszej sprawy podkreślić należy, że zgodnie z regulacją zawartą w wykazie A dziale XII pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.) – nie budzi wątpliwości, że ubezpieczona wykonywała prace w służbie zdrowia na oddziale psychiatrycznym w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zatem jej praca była świadczona w szczególnych warunkach w rozumieniu wyżej cytowanego rozporządzenia.

W tym stanie rzeczy sam fakt, że stanowisko zajmowane przez ubezpieczoną nie znalazło się w wykazie A Dziale XII Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej nie może mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Zważyć należy, iż przepisy dotyczące ubezpieczeń społecznych nie są niezmiennie w związku z czym ratio legis omawianej regulacji wymaga ustalenia prawa ubezpieczonej do wcześniejszej emerytury na podstawie przepisów obowiązujących w dacie rozpatrywania sprawy. Istniejące od ponad 40 lat w ustawodawstwie ubezpieczeń społecznych prawo do wcześniejszej emerytury jest związane z coraz to nowymi rodzajami prac i może wystąpić sytuacja, w której rodzaje prac wykonywanych w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych nie będąc wówczas zaliczane do prac szkodliwych, zostały uznane za takie przez przepisy obecnie obowiązujące. Upływ czasu, zazwyczaj jest wyznacznikiem postępu społecznego, i w omawianej sytuacji zmiana stanu prawnego spowoduje rozszerzenie materialnych uprawnień ubezpieczonego. (tak: glosa Teresy Bińczyckiej - Majewskiej do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98 OSNP 2000/11/439, OSP 2002/2/26, OSNP-wkł. 1999/19/1, M.Prawn. 1999/12/9, PiZS 1999/9/35).

W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego niniejszą sprawę nawet gdy nie podzieli się powyższego rozumowania, to nie sposób przyjąć, że ubezpieczona rozpoczęła pracę w szczególnych warunkach od dnia 1.01.2009r. skoro nie budzi wątpliwości, że charakter i warunki świadczenia pracy nie zmieniły się od chwili nawiązania stosunku pracy.

Mając na uwadze omówione powyżej względy natury faktycznej i prawnej, Sąd uznając odwołanie za uzasadnione, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej I. D. prawo do emerytury pomostowej począwszy od 09.05.2013 roku tj. od dnia następnego po dniu rozwiązania stosunku pracy, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Jednocześnie w oparciu o art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalnej Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia. Sąd uznał bowiem, iż w dniu wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczona nie rozwiązała stosunku pracy – zatem brak było podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona spełniała warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej.